

Sygn. akt II K 960/16

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Przychodzka-Kasperska

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 10 maja, 14 czerwca, 28 sierpnia, 4 i 25 października, 29 listopada 2017 roku, 24 stycznia, 28 marca 2018 roku sprawy

**M. M.** s. S. i I. z domu G.

ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że: w dniu 04 września 2016 roku w Ł., województwa (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (I. 0,83 mg/l, II. 0,90 mg/l, III. 0,85 mg/l, IV. 0,73 mg/l, V. 0,75 mg/l, VI. 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...) w ruchu lądowym;

to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

### **orzeka:**

I. oskarżonego M. M. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. z tym, że przyjmuje, iż wskazane w zarzucie określenia stanu nietrzeźwości stanowią wyniki badań oskarżonego na stan trzeźwości i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art. 33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka względem oskarżonego środek karny w postaci 3 (trzech) lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka względem oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu prawa jazdy właściwemu organowi;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania przez dzień 5 września 2016 r. od godz. 5:10 do godz. 16:48;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1628,65 (tysiąc sześćset dwadzieścia osiem 65/100) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków, zwalniając oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłaty.

### **POUCZENIE O UPRAWNIENIACH I OBOWIĄZKACH**

**Strona (w przypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie także pokrzywdzony) ma prawo do złożenia w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Oskarżony pozbawiony wolności, który nie ma obrońcy i - pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok - nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, ma prawo do złożenia wniosku o sporządzenia na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w terminie 7 dni od daty doręczenia mu wyroku.**

Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie wskazując:

- 1) oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy;
- 2) oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo;
- 3) treść wniosku, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu oraz oznaczenie oskarżonego, gdy wniosek nie pochodzi od oskarżonego;
- 4) datę i podpis składającego pismo (za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu).

**Wniosek złożony przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub którego braki formalne nie zostały uzupełnione w terminie przez wnoszącego nie zostanie przyjęty** (art. 119, art. 422 § 1, § 2 i § 3)<sup>2)</sup>.

**Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom przysługuje apelacja** (art. 444).

**Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 14 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem** (art. 428 § 1, art. 445 § 1).

Apelację co do winy uważa się za wniesioną przeciwko całości wyroku, a apelację co do kary uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Natomiast apelację co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przepadku uważa się za wniesioną odpowiednio przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych albo o środkach kompensacyjnych albo o przepadku (art. 447 § 1-3).

W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4).

Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5).

**Apelacja wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo niedopuszczalna z mocy ustawy nie zostanie przyjęta** (art. 429 § 1).

Oskarżony ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy, a strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika. Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego pozbawionego wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba. Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika ponosi strona, która go ustanowiła (art. 6, art. 83 § 1, art. 87 § 1, art. 446 § 1, art. 620).

Jeśli strona nie ma obrońcy albo pełnomocnika z wyboru, może żądać, aby wyznaczono obrońcę albo pełnomocnika z urzędu, w tym w celu dokonania określonej czynności, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy albo pełnomocnika z wyboru bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Pełnomocnik z urzędu zostanie wówczas wyznaczony z listy pełnomocników. Wyznaczenie pełnomocnika z urzędu może zostać cofnięte, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono (art. 78 i art. 81a § 1w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim oskarżonego, a udział pełnomocnika nie wyłącza osobistego działania w nim strony innej niż oskarżony (art. 86 § 2 w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Do biegu wskazanych powyżej terminów nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec tego terminu przypadnie na dzień uznany ustawowo za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i § 3). Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem wnioski o sporządzenie uzasadnienia na piśmie lub apelacja zostaną złożone bezpośrednio w sądzie albo:

1. nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej;
  2. nadane w polskim urzędzie konsularnym;
  3. złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej;
  4. złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
  5. złożone przez członka załogi polskiego statku morskiego kapitanowi statku (art. 124).
- 1) należy wybrać właściwy zwrot;
  - 2) podane w nawiasach przepisy oznaczają odpowiednie artykuły ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, 2138 i 2261).

**Sygn. akt II K 960/16**

## UZASADNIENIE

**Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 4 września 2016 r. późnym wieczorem członkowie zespołu muzycznego w składzie A. Ł. E. Ł., B. P. i M. S. wracali samochodem typu bus kierowanym przez R. M. z koncertu w K. do swoich miejsc zamieszkania w B.. Przejeżdżając przez Ł. postanowili zatrzymać się przy otwartym nadal sklepie (...) przy Al. (...) w celu zrobienia zakupów. W sklepie tym sprzedawany jest zaś m. in. alkohol. Gdy po zrobieniu zakupów, wszyscy wymienieni znajdowali się już w podjeździe i zamierzali odjechać, bezpośrednio pod sklep i przed ich samochód podjechał samochodem marki A. o nr rej. (...) nieznanym im wcześniej, a zamieszkałym w Ł. pod Ł. M. M., który wysiadł ze swojego samochodu i udał się do sklepu (...). Uwagę opisanej grupy osób zwrócił sposób poruszania M. M. sugerujący, że może on znajdować się po działaniu alkoholu. W związku z takim spostrzeżeniem A. Ł., przy akceptacji towarzyszących mu osób, powiadomił o powyższym dyżurnego KPP w Ł., który polecił zgłaszającemu zatrzymanie potencjalnie nietrzeźwego kierowcy do czasu przyjazdu patrolu Policji. Po wyjściu zatem M. M. ze sklepu, w którym zakupił on butelkę wódki, A. Ł., E. Ł., B. P. i M. S. podjęli z nim rozmowę perswadując dalszą jazdę i informując go o powiadomieniu Policji. W czasie rozmowy z M. M. wyczuwalna była wyraźna woń alkoholu. M. M. zamierzał też wsiąść do swojego pojazdu i odjechać, co uniemożliwiła mu opisana grupa osób. W związku z powyższym podjął on decyzję o oddaleniu się z tego miejsca w kierunku pobliskiego osiedla domów jednorodzinnych. W ślad za M. M. udali się B. P. i M. S., którzy jednakże po pewnym czasie stracili go z widoku, a obawiając się zagubienia na nieznanym sobie terenie

powrócili pod sklep (...). Następnie, R. M., A. Ł., E. Ł., B. P. i M. S., stwierdzając zbędność swojej dalszej obecności na miejscu zdarzenia i udali się w dalszą podróż do B..

Wkrótce na miejsce zdarzenia, gdzie znajdował się jedynie samochód marki A. o nr rej. (...), przybył patrol ruchu drogowego z KPP w Ł., a następnie także kolejny patrol w składzie K. M. i D. P., którzy to następnie kontynuowali czynności przeprowadzając penetrację terenu w ślad za kierującym wskazanym pojazdem, którego opis przekazał wcześniej dyżurnemu KPP w Ł. A. Ł.. Tymczasem M. M. po oddaleniu się spod sklepu (...) skontaktował się telefonicznie ze swoim bratem Ł. C., którego poprosił o pomoc w przyprowadzeniu spod tegoż sklepu samochodu marki A. o nr rej. (...). Ł. C. poprosił z kolei o pomoc kolegę P. L., po czym we trzech udali się samochodem Ł. C. pod sklep (...). Po odebraniu stamtąd samochodu M. M. udawali się w kierunku jego miejsca zamieszkania, przy czym jako kierujący pojazdem marki A. o nr rej. (...) jechał P. L., a M. M. jako pasażer. W czasie gdy, już w dniu 5 września 2016 r., przejeżdżali ul. (...) w Ł., będący w ruchu pojazd marki A. o nr rej. (...) zwrócił uwagę K. M. i D. P., którzy postanowili zatrzymać go do kontroli. Po stwierdzeniu zaś, że jako pasażer porusza się nim osoba odpowiadająca rysopisem osobie wskazanej przez A. Ł. jako uprzednio kierujący tym pojazdem, w uzgodnieniu z dyżurnym dowieźli M. M. do budynku KPP w Ł. celem przebadania na zawartość alkoholu. Przeprowadzone tam badania urządzeniem Alkometr wykazały, że M. M. znajduje się w stanie nietrzeźwości na poziomie: I. 0,83 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 1:40, II. 0,90 mg/l o godz. 1:42, III. 0,85 mg/l o godz. 2:14, IV. 0,73 mg/l o godz. 2:16, V. 0,75 mg/l o godz. 2:46, VI. 0,72 mg/l o godz. 2:48.

M. M. posiada uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii AM, A1, A2, A, B1, B, C1, C, B+E, C1+E, C+E, T. Nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Nie był też wcześniej karany.

**Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiału dowodowego** w postaci: wyjaśnień oskarżonego M. M. – k. 90v-91, zeznań świadków: K. M. – k. 37v, 91-91v, A. Ł. – k. 23v, 92-92v, E. Ł. – k. 54v, 92v-93, B. P. – k. 57v, 93v-94, D. P. – k. 119v-120, J. C. – k. 120-120v, A. O. – k. 120v, Ł. C. – k. 146v-147, 147v, P. L. – k. 47v, 147-147v, M. S. – k. 51v, 158v-159, H. Ż. – k. 159v i M. W. – k. 168v, a ponadto na podstawie takich dowodów jak: Informacja o przestępstwie k. 1-2, Protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości M. M. k. 7-9, Dane o karalności k. 19, 88, 172, Wywiad policyjny k. 20, Dane majątkowe k. 21, Opinia w sprawie stanu trzeźwości M. M. k. 61- 62, Informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego dot. M. M. k. 109, 191, Informacja Starostwa Powiatowego w Ł. k. 117, Opinie w sprawie stanu trzeźwości dot. M. M. k. 175-176, 198-200 oraz Informacja z (...) k. 193-197.

Oskarżony **M. M.** podczas przesłuchania w postępowaniu sądowym nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, po czym skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, deklarując jednocześnie udzielanie odpowiedzi na pytania swojego obrońcy. Składając zatem wyjaśnienia w tym trybie oskarżony podał, że w dniu 4 września 2016 r. wieczorem wraz z żoną i teściami uczestniczył w spotkaniu rodzinnym w P., podczas którego nie spożywał alkoholu i przywiózł z niego rodzinę do miejsc zamieszkania jako kierujący samochodem. Następnie jednak udał się jako kierujący do sklepu w celu zakupu alkoholu dla siebie, co też uczynił. Gdy jednak próbował następnie wsiąść do samochodu został „napadnięty przez trzy, cztery osoby na parkingu przed sklepem” (k. 91), które to osoby próbowały odebrać mu kluczyki. Stwierdzając, że „sytuacja jest niełatwa” (k. 91) uciekł w stronę domu i przez drogę spożył nabyty wcześniej alkohol – wódkę (...) o poj. 0,7 litra, spożywając 0,4 – 0,5 litra. Gdy dotarł do domu, z telefonu żony poprosił brata o pomoc w przyprowadzeniu samochodu z miejsca zdarzenia. W drodze powrotnej został zatrzymany przez policję. Oskarżony dodał, że był wówczas na czczo przez cały dzień i był zmęczony.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Wyjaśnienia oskarżonego M. M., w których nie przyznał się on do dokonania zarzucanego mu czynu, na wiarę nie zasługują stojąc w opozycji do całokształtu materiału dowodowego sprawy ocenionego zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logiki sytuacji. Przede wszystkim zaś podnieść należy, iż organy ścigania zainteresowały się powyższą sprawą z inicjatywy osób całkowicie obcych dla oskarżonego – członków zespołu muzycznego, którzy powracając po koncercie do swoich miejsc zamieszkania przejeżdżali akurat przez Ł. i zupełnie przypadkowo

zaobserwowali przyjazd M. M. pod sklep (...). W ocenie Sądu, ich wersji wydarzeń, iż zainteresowali się osobą nieznanego im wcześniej M. M. z powodu pozostawiania przez niego pod widocznym działaniem alkoholu, nie sposób przeciwstawić żadnej innej logicznej wersji zdarzenia. Za całkowicie sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki sytuacji uznać bowiem należy sytuację wynikającą z wyjaśnień M. M., w której nieznaną go wcześniej osoby miałyby bez powodu nagabywać go jako trzeźwego kierowcę i zawiadamiać Policję o przestępstwie, którego miałby nie popełnić. Treść zeznań tychże świadków, a mianowicie A. Ł., E. Ł., B. P. i M. S. świadczy przy tym w ocenie Sądu o braku osobistego, emocjonalnego stosunku do sprawy, który mógłby warunkować brak obiektywizmu w przedstawianiu relacjonowanych wydarzeń. Świadkowie ci z osobą oskarżonego zetknęli się przypadkowo, a ich zeznania są też szczegółowe i logiczne. Odmienności w ich relacjach wynikły w ocenie Sądu z faktu, że z punktu widzenia wskazanej grupy świadków zdarzenie to było dość krótkim epizodem w podróży, któremu nadto towarzyszyły pewne emocje. Z zauważalnych odmienności podnieść zaś należy choćby fakt, że jedynie według M. S. oskarżonemu miało udać się jednak wsiąść do samochodu przed ucieczką z miejsca zdarzenia, czego inni świadkowie nie podawali. Świadkowie odmiennie oceniali nadto okoliczność, czy M. M. poprzez sposób zaparkowania swojego pojazdu utrudnił im wyjazd, czy też nie. Wreszcie, nieco odmiennie zapamiętali rozmowę M. M. z E. Ł., która zwróciła mu uwagę na stworzenie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez kierowanie pojazdem pod działaniem alkoholu. W ocenie jednakże Sądu odmienności relacji nie dotyczą istotnych elementów zdarzenia, a fakt ich występowania tylko wzmacnia wiarygodność wskazanej grupy świadków przekonując, że ich zeznania nie były wcześniej uzgodnione, a każdy ze świadków składał je zgodnie z własną wiedzą i pamięcią. Uwagę zwraca przy tym fakt, że najwięcej szczegółów zdarzenia zapamiętał i przedstawił B. P., w szczególności jako jedyny zapamiętał, że oskarżony do sklepu wchodził dwukrotnie i faktycznie zakupił w nim alkohol, w związku z czym to jego zeznania w ocenie Sądu najwierniej oddają przebieg zdarzenia. Podnieść przy tym należy, iż świadkowie z omawianej grupy w pełni spójnie przedstawiali przy tym najistotniejszy element zdarzenia, a mianowicie, że powodem ich interwencji było stwierdzenie, iż nieznanemu im wcześniej M. M. znajduje się pod wyraźnym działaniem alkoholu, co zdradzał zarówno jego sposób poruszania, jak i mówienia.

Zeznania świadków K. M. i D. P. – funkcjonariuszy Policji, którzy dokonali następnie zatrzymania oskarżonego oraz zeznania towarzyszących mu wówczas Ł. C. i P. L., korespondują w zakresie przedstawianych zdarzeń, w których świadkowie ci uczestniczyli tak ze sobą, jak i z wyjaśnieniami samego M. M.. W tym zatem zakresie w ocenie Sądu brak jest podstaw do podważania ich wiarygodności. Uwagę zwraca jedynie fakt, że świadkowie Ł. C. i P. L. wbrew oczywistym faktom próbowali przekonać, że M. M. nie znajdował się nawet wówczas pod widocznym działaniem alkoholu, co w ocenie Sądu miało uzasadnić twierdzenie oskarżonego, że został bez powodu „napadnięty” przez ustaloną grupę osób pod sklepem (...). P. L. zeznał nawet, że od M. M. nie czuł woni alkoholu, zaś Ł. C. twierdził, że na pewno nie znajdował się on pod widocznym działaniem alkoholu, chociaż przyznał, że „mógł wypić” (k. 147). Tymczasem, sam oskarżony wyjaśnił, że spożył alkohol w postaci wódki, tyle że po zdarzeniu, zaś z protokołów jego badania na stan trzeźwości, których rzetelność i autentyczność nie była kwestionowana w toku postępowania wynika, że bezpośrednio po zatrzymaniu znajdował się on w znacznym stanie nietrzeźwości – od 1,89 ‰ do 1,51 ‰. Nie sposób zatem uznać, aby tego rodzaju stan nie dawał przynajmniej wyraźnie wyczuwalnej woni alkoholu. D. P. zapamiętał przy tym, że stan nietrzeźwości M. M. był widoczny, o czym świadczyła „Silna woń alkoholu, bełkotliwa mowa. Trochę chwiały się na nogach.” (k. 120). Są to zatem spostrzeżenia zbieżne z poczynionymi przez A. Ł., E. Ł., B. P. i M. S.. Badanie stanu trzeźwości oskarżonego przeprowadzono oczywiście w pewnym odstępnie czasowym od zakończenia przez niego jazdy jako kierującego samochodem marki A. o nr rej. (...), co jednakże nie wyklucza możliwości ustalenia, że znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości. Na bazie tego typu sytuacji wykształciło się nawet orzecznictwo Sądu Najwyższego, gdzie wielokrotnie wskazywano, że poza wynikami badania na zawartość alkoholu, ustaleniu stanu nietrzeźwości mogą służyć także inne środki dowodowe, m. in. zeznania świadków, ponieważ przy ustalaniu tego stanu można uwzględniać wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz określać jakiemu stanowi nietrzeźwości odpowiadają określone objawy (por. wyr. SN z 28 lipca 1995 r. II KRN 55/95, OSPriP 1996, Nr 2-3, poz. 14). Bez wątpliwości już tylko opisane przez A. Ł., E. Ł., B. P. i M. S. zachowanie M. M. w ich obecności (wyczuwalna woń alkoholu, chwiejny chód) stwarza podstawy do przyjęcia, że oskarżony znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości, który to

stan daje dużo wyraźniejsze objawy niż stan po użyciu alkoholu, występujący przy stężeniu alkoholu w organizmie do 0,5 ‰.

Przede wszystkim jednak powyższe stwierdzenie w sprawie niniejszej znajduje potwierdzenie w opiniach biegłego z zakresu tzw. rachunku retrospektywnego. W wydanej po raz pierwszy opinii, a następnie w dwóch kolejnych opiniach uzupełniających, które dają pełny obraz zagadnień podlegających ocenie biegłego, opiniującego zgodnie ze swoją wiedzą fachową i przy uwzględnieniu okoliczności sprawy, biegły stwierdził zaś m. in., iż uzyskane wyniki badań przeczą wersji oskarżonego, ponieważ są zbyt niskie aniżeliby wystąpiły po deklarowanym przez niego w wyjaśnieniach spożyciu. Biegły szczegółowo przedstawił przy tym przebieg swoich badań i wskazał, że w czasie zdarzenia M. M. znajdował się w stanie nietrzeźwości na poziomie około 2,04 ‰. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż wersja o spożyciu przez M. M. alkoholu po wydarzeniach z udziałem A. Ł., E. Ł., B. P. i M. S. pojawiła się dopiero na etapie postępowania sądowego. Do protokołów badań M. M. podawał bowiem, że spożył 2 litry wódki do godz. 4:00 dnia 4 września 2016 r. W ocenie zatem Sądu powyższa okoliczność tym bardziej przekonuje, że wersja o spożyciu alkoholu po przymusowym zakończeniu przez oskarżonego kierowania pojazdem została przez niego przedstawiona procesowo jedynie w celu uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu temu samemu celowi służyć miały zeznania świadków, którzy pojawili się także dopiero na etapie postępowania sądowego - J. C. i A. O., będących członkami rodziny oskarżonego, którzy mieli za zadanie przekonać, iż przez cały wieczór dnia 4 września 2016 r. M. M. był osobą trzeźwą. Podnieść jednak należy, iż świadkowie ci są członkami rodziny oskarżonego, którym podobnie jak i samemu oskarżonemu niewątpliwie zależy na uzyskaniu korzystnego dla niego rozstrzygnięcia, a ponadto nawet gdyby okoliczności te były zgodne z prawdą i w czasie wieczornego spotkania oskarżony rzeczywiście był już trzeźwy po udziale wcześniejszej nocy w weselu, o czym zeznawali wskazani świadkowie i gdzie mógł spożywać alkohol, to nie można wykluczyć, że M. M. spożył alkohol po rozstaniu kolejno ze świadkami, a przed zdarzeniem pod sklepem (...) z udziałem A. Ł., E. Ł., B. P. i M. S.. Zaznaczenia wymaga też fakt, iż zeznania pracownic tego sklepu to jest H. Ż. i M. W. nie wnoszą do sprawy istotnych okoliczności, ponieważ nie pamiętały one w ogóle tego zdarzenia. Ich zapewnienia, że z pewnością nie sprzedałyby alkoholu osobie pod widocznym działaniem alkoholu, w ocenie Sądu należy traktować jako deklarację, a nie dowód, że także w tym wypadku tak rzeczywiście było.

Opierając się zatem na ocenie powyższych dowodów Sąd uznał, iż M. M. w dniu 4 września 2016 r. w Ł. nie tylko jechał jako kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, ale też, że znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego nie oddają przebiegu tych wydarzeń, ponieważ ich treść wynikała wprost z dążenia do uzyskania korzystnego dla oskarżonego rozstrzygnięcia, stojąc w opozycji do zeznań świadków A. Ł., E. Ł., B. P. i M. S., które Sąd uznał za wiarygodne, a których to wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana. W ocenie zatem Sądu zachowanie M. M. w pełni wyczerpało znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k., który penalizuje kierowanie pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Sąd miał przy tym na uwadze, iż M. M. jest osobą dorosłą, od lat funkcjonującą w społeczeństwie, co przekonuje o zdolności do ponoszenia winy za dokonany czyn. W przypisanym oskarżonemu czynnie Sąd doprecyzował jedynie, iż wskazane w zarzucie określenie stanu nietrzeźwości stanowią wyniki badań oskarżonego na stan trzeźwości, ponieważ dokładne oznaczenie jego stanu nietrzeźwością w czasie popełnienia czynu nie jest możliwe, w sytuacji gdy nawet biegły posłużył się określeniem „około”.

**Wymierzając oskarżonemu karę** za ten czyn Sąd jako okoliczności obciążające uwzględnił przede wszystkim poziom nietrzeźwości M. M. odległy od wartości minimalnych, a także poruszanie się w tym stanie przez miasto Ł., na terenie którego także o tej porze odbywa się ruch. Podnieść też należy, iż M. M. oddalił się z miejsca zdarzenia. Z okoliczności istotnie łagodzących wymiar kary na uwzględnienie zasługuje fakt, że M. M. prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie był też wcześniej karany oraz nie prowadzono przeciwko niemu postępowań w sprawach o wykroczenia drogowe, zaś czynu dopuścił się w porze jednak zmniejszonego ruchu pojazdów i pieszych.

Wyważając powyższe okoliczności, Sąd za dokonanie tego czynu na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych na podstawie art. 33 § 3 k.k. ustalając wysokość

jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, uznając, iż kara ta będzie wystarczającą dolegliwością za popełnione przestępstwo. Jednocześnie Sąd orzekł względem oskarżonego obligatoryjny przy skazaniu za czyn z art. 178a § 1 k.k. środek karny - na podstawie art. 42 § 2 k.k. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Przedmiotowy zakaz Sąd orzekł na minimalny okres 3 lat, mając na uwadze wymowę podniesionych powyżej okoliczności łagodzących, wobec których nawet orzeczenie zakazu na minimalny okres będzie dla oskarżonego istotną dolegliwością. Jednocześnie na podstawie art. 43 § 3 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu prawa jazdy właściwemu organowi. Ponadto, na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł również obligatoryjny środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, w minimalnej kwocie 5.000 złotych. Ponadto, na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania.

Tak ukształtowane orzeczenie o karze i środkach karnych jest w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego M. M. i społecznej szkodliwości jego czynu. Uwzględnia też cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma spełnić względem oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.).

O kosztach sądowych Sąd orzekł w pierwszej kolejności na podstawie art. 627 k.p.k. zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1628,65 złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków, ustalając jej wielkość w oparciu o: § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108 poz. 1026 ze zm.), § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. 2014 poz. 861) oraz mając na uwadze rzeczywiście poniesione w toku postępowania wydatki. Ponadto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłaty, z uwagi na wysokość dochodów w konfrontacji z pozostałymi rozstrzygnięciami, z których wynikają obowiązki zapłaty.

***Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.***

***SSR Ewa Przychodzka-Kasperska***